

PERIÒDICH VERMELL

⌘ SALUT PÚBLICA ⌘ INTERESSOS POPULARS ⌘ ARTS Y LLETRES ⌘

PREUS DE VENTA
 25 exemplars. . . . . Una pesseta
 Cada número. . . . . 2 quartos
 Surt a llum ab tota regularitat d lo menos una vegada
 cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
 6-RONDA DE LA UNIVERSITAT-6
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 Tot Espanya, portat á domicili. . . . 8 rals trimestre
 Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
 Dona números extraordinaris sempre que ho demanan
 las circunstancias

ADVERTENCIA

Fem present á tots aquells de nostres suscripors que ja han rebut avis particular de l'Administració del nostre periòdich y no han abonat la corresponent suscripció, que si dintre pochos dias no 's posan en paus ab lo que maneja 'ls quartos, serán donats de baixa irremisiblement. Ja ho tenen entés. Ara vostés mateixos.

¡AY DEL QUE CAU!

Per sobre la coberta de la fragata *Fortuna*, que solca gallarda y llaugera la blavosa é inmensa esquena del Atlántich, s'entreté la tripulació en divertir-se ó bé admirant l'imponent espectacle que s'ofereix á sa vista; l'unió en llontanansa y en totas direccions del cel ab l'Oceá.

Un passatjer s'entreté observant lo gran llit d'espuma per lo qual la nau llisca, efecte del hélice y l'empuny de la quilla ratllant segura l'ímpetu de las onas.

Una distracció fatal fa resbalá un peu del passatjer precipitantlo al mar. Per fortuna abundaban los bots de salvació y 'ls cercols de salva-vidas en la fragata.

Lo passatjer tot nadant comensa á cridá auxili, pero la remor de l'ayga y 'l bullici de coberta li ofegan la veu, y la nau va fent sa via deixant encara al pobre passatjer que no para de cridar—¡socorro!...

Per aixó no desfalleix; se treu com pot un mocador blanch de la butxaça y cri-

dant ab tota la forsa de sos pulmons comensa á fer senyas onejantlo com una bandera...

Pero nó, dalt de la coberta s'hi está molt bé; no hi faltan músicas... no hi mancan orgias... ¡Qui vol que s'entretenga en anar á inspeccionar minuciosament la horrorosa superficie de l'aygua, per si algun pobre náufrech necessita socorro? ¡Ni sisquera hi ha algú que pensi que en un rato de distracció es tan fácil caure al mar!...

Entre tant lo náufrech ja s'ha quedat una gran distancia endarrera, ja per mes horrorosos que fassi 'ls crits es impossible que 'ls hi sentin. Si algú s'ensopegués á mirar encare 'l podrian veurer, puig no deixa de fer senyas ab son mocador.

—¡Oh!—exclama desesperat lo náufrech —¡sembla mentida que no m'hagin vist caure! ¡Si tenia á prop los meus companys de viatge y plaer!—

¡Pobre náufrech! No pensa que 'ls companys seus estarian ocupats divertintse sobre la coberta de la *Fortuna* y que 'l pes evacuat de son cos no hauria fet pujar lo casco de la nau sobre la superficie del Atlántich ni un miléssim de gruix de pesseta!

Encare 's veu clara en l'horitzó l'hermosa fragata.

Encare 'l podrian veure ab l'ausili d'una ullera. ¡Encara hi ha esperansa!

Y neda que neda 'l pobre náufrech, salvant espumosas escalaixadas de 'l furiós onatge, engolint de tant en tant algun glop d'aygua, enfonzantse y tornant á reapareixer á caball de las encrespadas onas y sempre ab la vista ficsa en la nau...

Neda, pobre náufrech, qu'encare s'ovira la nau; lluyta, pobre home, qu'encare podrias saborejar lo plaer qu'has perdut en la cayguda; allá hi ha la vida, lo goig, lo plaer olímpich, la orgia corruptora. ¡Alenta, alenta, no perdís l'esperansa mentres apercebeixis al lluny la punta del gallardet que tremola en lo cim del pal mes alt de la fragata *Fortuna*!...

Y neda que neda movent sos robustos brassos horriblement, los ulls oberts com si volguessin eixir de sas órbitas, son rostres amaratat com una viola, contrayent son cos ab moviments convulsius, petant de dents y ac companyant l'espressió amarguíssima de son rostres ab repugnants visatjes, y per aixó travessant la fragata ab sa ansiosa mirada que va disminuint en llontanansa com si la anés devorant una disolució diabólica.

Lluyta com un brau, mentres gegantescas rebrolladas d'aygua 'l cubreixen y 'l tornan á pujar.

Sols l'instint de conservació 'l fa flotar, la forsa de la desesperació l'alenta, neda per intuició...

A cada vaivé de l'onatge mira ab frenesí mortal un tros de pal que 's veu tan sols de la fragata. En aquell débil tros de fusta concentra tots los sentits, ja no 's recorda de res; los recorts d'aquells joyosos dias passats en las báquicas festas de la *Fortuna*, las orgias nocturnas entre impúdicas damiselas, foco de plaer, bacanal impetuosa de fermentació inmoral; aquelles nits d'estiu passadas entre la sedosa xarxa de una hamaca y abressat ab las voluptuosas formas d'una hermosa hurí, contagi

de deshonra, al suau raig de lluna, que, banyant l'immensa plana del Océa del Nord, transformava en un fantàstic llach de plata. Tot li ha fugit de sa memòria. Una trista punta de pal l'encisa, una trista punta de pal li prolonga la vida uns instants mes.

Un vaivé l'enfonza com si volgués enterrar-lo viu en las entranyes de l'Atlàntic y torna a remontarlo, pero ja en lo horitzó no s'hi veu res, ni un punt; tot ha desaparegut, ¡tancaba la concepció de la vista l'Himeneo tàcit del cel y 'l mar!

Ja es sol en mitja mar, a mercé de las onas... ¡Are sí que ja no hi ha esperança! Ja te la complerta seguretat de morir ofegat entre 'ls bramants plechs de la tempesta marina y ser tal vegada past codiciat d'algun famolench tiburon, y aixó sens remey, sens misericòrdia!

Perdut del tot, invoca tots los sants del cel, implora derramant llàgrimes de sang a la divina Providencia y tot permaneix sort a sos prechs!...

Sols li contesta espantosa la monòtona remor de las onas al xocar entre sí.

Ja no pot mes; fins sembla que 'l Atlàntic s'enrabihi de la tardansa de sa mort y redobla la furia de l'onatge per engolir-lo prompte. ¡Combat monstre, un infusori defensant-se de las garras d'un Titan; tal es la lluyta!

Tot lo de sobrehumà que cap en las foras débils de un home ja ho ha agostat ell. ¡Grossas glopadas de sang gita de sa negrosa boca y espatega per surar!

Fa un esforç horrorós; la despedida de la vida; y ab una rapidés indescriptible aixeca mitj cos a flor de l'aygua, obra las parpellas desmesuradament com per fer pas a sas esferas empeltadas de sang y retorsant sas crispadas mans en acció de súplica s'enfonza inert com un plom a consumir-se en las insondables profunditats de la immensa tomba atlàntica.

...La bravura de l'onatge pareix minvar, continua la monòtona remor y enllà enllà en l'horitzó s'apercebeix confusament una sendrosa columna de fum que va dissipant-se vers al cel, com si no pogués soportar la densitat de las inmundícias de que está saturada. Es de la fragata *Fortuna*.

Si algun dia, lectors meus, viatjéu en la *Fortuna*, procuréu mirar si deixéu algun naufrach en rader, per salvar-lo, puig pot venir una distracció ó desgracia y no os sentirán si cridéu y ni sisquera trovaréu un corcat tros de fusta per agafarvoshi. ¡Ay pobre del que cau en lo mar del infortuní, desde la fragata *Fortuna*!

J. GUINART

HISTORIA D' UN DESGRACIAT

(DEDICADA... A MÍ MATEIX)

Si comensés fent aquí a ma desgracia preguntat, sen tantas ¡pobre de mí! que n'hi hauria per omplir totas quatre planas juntas.

Vaig neixe per sant Sevé ja fa més de vint anys bons y, per comensar ben bé, crech que va ser (jo no hu sé) una nit de llamps y trons.

Segons me varen contar varen durme a batejar y, sens mentir gens ni mica, batejantme vaig pegar un cop de cap a la pica.

Mamaba tant sens cansarme que fins semblaba mentida: no poguent la mare criarme, sense permis demanarme varen enjegarme a dida.

Tal desgracia, la vritat, ben general ja s'ha fet: ¡Qu' es trist a primera edat trovar-se un abandonat no mes per falta de llet!

Rebech ab la méva mare massa sovint me pegaba: ¡Ay Senyor! ¡Quan hi penso arel! Tinch lo cul macat encare de las surras que 'm donaba.

Arrivant a ser grandet aná a estudi no volia y 'l mestre (pobre Pepet!) me feya quedá en peu dret sense dinar cada dia.

Entre disgustos y afanys la méva infancia he vensut y al fi de molts desenganys vaig entrá en la juventut a la edat de disset anys.

Sense esperança, ni fé, estudiava a Barcelona sol y d'amargura plé, may podent pendre café per no dur cap pessetona.

Enmatllevent pobrement y per fer diners jugant vareig anar molt tristment, lo batxillerat passant y la juventut perdent.

Per matar tribulacions, en continuas ocasions vingué la resolució d'empendre ab irreflexió *femeninas relaciones*.

No citant noms per prudencia (y aixó val per advertencia) entre rossas y morenas n'he passat de totas menas fins a perdre la paciencia.

Ab la desgracia que 'm mana tal es ma dissort villana que las noyas no 'm somriuen puig moltas tenen por, diuen, de surti en LA TRAMONTANA.

Y fins, per mes desconsol, (qu' es lo que a mí 'm sab mes greu) mare hi ha que n'hi sols vol veure a sa filla aprop meu... ¡Com si fós un qualsevol!

Ma desgracia es més tossuda d'ensá que ab afició muda faig versos per cap objecte: tothom 'm té en mal concepte y casi ningú 'm saluda.

Si esplico res... es mentida; si afirmo... no soch eregut y, per molts, sempre he sigut xicot de lleugera vida... ¡Com que may m'han conegut!

Victima d'etern neguit visch ab lo cor dolorit y tothom felis me creu porque 'l mon tranquil me veu y may me veu entristit.

Casi 'l viure m'aborreix y, com que may se 'm coneix, ploro tot sol... y sufreixo... no dich res... me consumeixo... y aixís ningú 'm compadeix.

Com sempre 'm veuen content, fent broma, may ab fatich, jo ja ho veig... ¡naturalment! creuen que tot quan jo dich es una broma igualment.

M'he imposat per pochs diners la obligació de fer riure sense ganas, y aixís es que per tot dirho al revés no tinch més remey qu' escriure.

Y, confessant la veritat, ¡No soch ja prou desgraciat?... Mon caràcter m'ha trahit: la boca may ha expressat lo que mon cor ha sentit.

PEPET DEL CARRIL

MES RECTORADAS

Com deyam en nostre número passat, las professons de corpus han donat, en alguns punts, mes joch que una corrida de toros.

Als demés pobles que venim apuntant aquestos dias tenim de anyadirhi la vila de Verdú, que fou teatro de una escena molt mes cómica encara que la passada a Cornellá.

Es lo cas que 'l dilluns dia 28 del mes passat, per ser dintre de la vuytada de corpus, també en aquella vila s'hi feya professó, qual curs passava per devant de la casa de un tal Francisco Vallvé, que te 'l vici, com molts altres condemnats del sigle XIX, de creure que aixó de las professons y demés motxigangas católicas, no son mes que unas farsas tant ó mes repugnants com qualsevol altra.

Doncas vetaquí que al passar la professó per devant de la casa del lliberal, aquest continuá la seva feyna sens fer cap mena de cas de la sortija católica que passava pel carrer, lo qual devia empipar al rector fins a la cresta.

Aixís fou que quan torná a passar la professó per devant de la casa del heretjé esquilat, que continuava treballant com tot aquell que te de buscarse la vida fent corre ls brassos, lo rector, que anava sota tálam portant al Seu Amo, va deturarse devant de la casa de 'n Vallvé, y va dir ab veu de tró:

—Senyor Vallvé, ¡vol fer lo favor de treures la gorra per Deu, y deixar de treballar?

—Ja veurá, contestá l'aludit, vosté fassi la seva vía y cuidis de casa seva, que jo altra feyna tinch y no estich per las sevas camándulas.

Llavors lo capellá, a qui no debia agradar la resposta, va sortir de sota 'l tálam, y encarantli la custoria pe 'ls nassos, va dirli ab veu de gat mesqué:

—Treguis la gorra per Deu.

Llavors lo que s'estava a casa seva va dirli que anés a moure escándol en altra part, y mes enrabiad que un vitxo de calé, lo senyor rector se 'n digué quatre de frescas ab lo llibre-pensador, fins al punt de que jo calculo que fou un miracle que no arrivessin a clavarse cops de Fill de Deu en forma de custodia.

Per fi 'l senyor rector, baladrejant com un esperitat, demaná testimonis de que 'l lliberal no 'l volia obehir, y aquest ne demaná y obtingué d'altres de que 'l senyor rector l'habia insultat y atropellat dins de casa seva.

Y 'l capellá tot refunfunyant y tal volta malehint entre dents tot portant a Deu a coll, se 'n torná sota 'l tálam, convenut de que no era prudent que la sanch arrivés al riu.

Y aixís va acabar lo saynete.

Las consideracions á que 's presta la divertida comedia de Verdú son del género que sempre 'ns dona gust en fer coneixe á nostres llegidors.

Las conseqüencias de tals actes son desastrosas pe'l clero, puig sempre succeheix que á cada bogada pert un llansol, y per mes llana que sembri, l' oreig de la llibertat va netejant los clatells qu' es un gust.

La huelga de Sabadell continúa sens notable variació d' ensá del nostre número passat.

Los industrials, sobre tot los grossos, diuhen que volen resistir á tota costa, y encara que aixó perjudica en gran manera als mes petits, los altres han lograt fer comprometre á n' aquets últims á secundar la coalició fins en detriment de sos mateixos interessos.

Se 'ns assegura que si la huelga se prolonga no mes que per tota la setmana entrant, alguns industrials sabadellenchs se veurán obligats á fer suspensió de pagos.

Alguns tontos s' ho tindrán ben merecut, y per la meva part no 'ls playo.

Per lo que toca als obrers, son entusiasmé creix mes cada dia, arribant aquesta setmana á deu ó dotze mil lo número dels huelguistas.

Desitjariam que la mes complerta victoria coronés l' estors dels fills del treball, que per altra part no 's presenta duptosa si 's pot prolongar un xich la resistencia.

Segons noticias que tenim de última hora, ha sigut víctima de un brutal atropello lo director de nostre apreciat colega *Los Desheredados*, per defensar en la qüestió de la huelga los intereses dels obrers.

Un maton de ofici pagat per la burguesía va atropellarlo amensantlo de mort dintre mateix de son domicili, per lo qual se ha produhit la corresponent denuncia criminal.

Los obrers continúan en una actitud tan tranquila com ferma.

Entre 'ls industrials que no son de cap d' ala comensan á notar-se síntomas de descomposició, sent un d' ells lo premeditat atropello del director dels *Desheredados*.

Ha mort á Córdoba l' infatigable propagandista republicá y distingit escriptor Fernando Garrido.

Sa mort no pot menos de ser sentida per tots los verdaders lliberals, puig si altre mérit no tingués, bastaria y sobraria la molta propaganda anti-clerical que feu en vida.

LA TRAMONTANA no pot menos que dedicarli un carinyós recort, honrant la memoria del que fou infatigable propagador de las ideas libre-pensadoras.

La ex-emperatriu Eugenia, viuda de Maximiliá de Méjich, cumpleix avuy quaranta set anys, portantne uvs vint de boja, á conseqüencia del fusellament de son marit, al que no valgueren las benediccions del papa ni las armas de Napoleon pera impedir l' autonomia de Méjich.

Es bo consagrar un recort á la memoria de certas fetxas pera que 'l poble no las olvidi.

Lo dia 24 del mes passat, y en ocasió de visitar Madrit los reys de Portugal, fou denunciat lo periódich *El Porvenir*.

Las festas reyls foren complertas y dignes.

Aquell Congrès magno que 's tractava de celebrar á Madrit per arreglar, adobar ó discutir sobre la qüestió social, ha mort ja avans de neixe y jeu lo somni del olvit.

Ja diguerem nosaltres que tots los miracles que fes podian plantárnoslos al clatell.

Ara á Valencia sembla que en lo Ateneo-cassino obrer de aquella capital se 'e convoca un altre congrés al mateix objecte, y sobres del qual nos atrevim á fer las mateixas prediccions del de Madrit.

Ja veurán com no resol res de profit per la classe obrera.

Lo problema social es com una partida de ajedrez. No te mes resolució que un *jaque-mate*.

Los brindis pronunciats en lo banquet del palau de Madrit per los reys d' Espanya y Portugal foren dits en francés.

Cadascú honra á sa patria com millor li sembla.

En lo ball regi de Madrit se diu que foren trets del palau una pila de gent á qui no se habia invitat, que tocaren lo dos ab cara mústiga.

Fusionistas arrossayres.

En cambi fou invitat y assistí d' alló mes tibit l' arrossayre gros, en Martos.

De l' arrossaire mes gros tothom se 'n llepava 'ls dits; per mí, grossos y petits, tots son politichs d' *arros*.

Llegeixo en un periódich portugués:

«L' esquadró de coracers que seguia al carruatje reyal era sorprenent. Aquells lluhits uniformes, aquells brillants corassas, los magnífichs caballs, lo port marcial dels soldats tots escullits, produhian un contrast admirable.»

Sí, senyor; produhian un contrast admirable ab la miseria de molts treballadors.

A Granada diuhen que han anat mes de dotze mil forasters á veure las funcions de corpus.

No ho estranyo.

En los pobles ahont se fan rebaixas de

passatjes per corridas de toros y se acudeix en massa á presenciar execucions de pena de mort, be poden també permetrers fer viatjes per veure professons.

Un periódich de Igualada se queixa perque tres burots s' entretenian en tirar al blanch ab sos revolvers, ab perill de la pell de algun vehí.

¡Pobres burots! Be tenen de passar la estona ab una cosa ú altre.

Res, s' entretenian ignocentment.

A Fransa construeixen cinquanta vuyt barcos de guerra de totas classes.

A Espanya no mes sabém construir ministros.

D' aquest género sí que 'n tenim per tots los gastos y per tots los gustos.

Una mostra de lo que civilisa l' espectacle nacional:

«La corrida de toros que hubo el domingo en Valencia dió lugar á un serio alboroto. Pidió el público que Mazantini matara el toro sexto y el gobernador, que presidia la fiesta, lo negó. El público gritaba; el espada Cara-ancha se fué el toro á matar; algunos bárbaros, sin tener en cuenta que el diestro obedecía y que se hallaba en frente de la fiera, le arrojaron naranjas, botellas y otros objetos; una botella le dió en la frente y el espada cayó desvanecido. Repuesto del golpe, se retiró y mandó á su cuadrilla abandonar el circo sin terminar la lidia. La gritería continuaba; por fin Cara-ancha bajó á la plaza y acabó con el toro, mientras que el público seguía protestando ruidosamente contra el presidente.

Este salió de la plaza en su carruaje escoltado por ocho guardias civiles de infantería y dos de caballería; demostracion que sublevó los ánimos de muchos, y hubo gritos, fueras y otras manifestaciones que por poco no dan lugar á un verdadero conflicto.»

Y ara ja podém entusiasmarnos ab los toros, ab la seguretad d' ensalzar la patria fins als nuvols.

LO FRARET Y LA MONJETA

ESCOLA ROMÁNTICA

Era un frare, frare, frare que cullia caragols.
—¡Caragolets, que son mansos, caragolets, que son bons!

A una monja los portava lo frare dematinet:
—Mare Paula del meu cor, prenaume los cargolets.

Mare Paula los rebia ficos al frare los ulls:
—Moltas gracias, bon fraret, moltas gracias, Pare Lluch.

Aixís vuyt dias passaren y nou dias y fins deu.
Mare Paula no vivia si no veyá son fraret.

Un dia me li diu ella,
—¿Voléu que jo vingá ab vos?
—Me voléu á-'n-á-mí al camp á cullirne caragols?

Lo fraret tot conmogut
—Ab molt gust, diuli, os rebré.
—Donques demà allà las quatre
sigueune á 'n aquí al convent

Amiga de la portera,
Mare Paula los matins
s' en va al camp ab Pare Lluch
á qui estima y per qui viu.

Un guarda-camps aixó conta,
un guarda camps qu' ho sap tot
y qu' un dia en mitj del blat
los trobá... *buscant cargols.*

ELÉCTRICH

L' arcalde de Santander ha imposat una multa de cinch duros á cada un dels regidors de aquell municipi que deixá de assistir á certa funció relligiosa.

D' aixó se 'n diu vetllar per la fe de nostres pares.

Que un regidor falti á sos debers no cuydantse dels interessos comunals, aixó es dispensable... pero que deixi de anar á una professó... aixó es abominable.

Aplaudeixo al arcalde y li desitjo bon matalás al clatell.

** **

Lo tribunal D' Erigné (Fransa) ha condemnat á un dia de treball á un capellá que dongué uua botetada á una criatura.

¡Un dia de treball!

Encara que sembli poch, per un gandul es bastant cástich.

** **

Predicant un jesuita á Jerez, ha dit pestes de tots los gobers, nacions y personas liberals.

Cadascú del seu ofici y ls jesuitas per escándols.

** **

Durant lo mes d' Abril, una caixeta de las ánimas de una iglesia de Palma de Mallorca ha donat prop de cent naps de recaudació.

Felicito al espavilat rector qu' encara sab treure tant such de las ánimas del purgatori.

** **

Un obrer de Manresa, Ignasi Perramon y Mer, acaba d' esser tirat trona avall ab no sé quantas excomunions per haber publicat un folleto ab lo títol de *Amor y Caritat y Guerra á la guerra.*

Nosaltres no coneixém lo tal folleto, pero quan ha merescut l' honor de las iras clericals, no cal dir que deu ser útil á la humanitat.

Por lo tan felicitem á son autor, que aixó de veures un hom remenat per lo cubell del Esperit Sant, es un honor que no 'l mereixen gayres.

** **

Llegeixo en un periódich de Valencia.

«El cura párroco de Sagunto se presentó dias pasados al alcalde de dicha villa, y sin motivo alguno que justificase la agresion, le llamó *ladron, pillo y borracho* y

que el Ayuntamiento que presidia estaba compuesto de gente de taberna y otras cosas por el estilo.»

Aixís m' agradan los mansos reverents.

Tots com aquest, y en deu anys no 'n quedavan mes que pe 'ls museus arqueològichs.

** **

Un diari conservador de Córdoba se mostra molt content per la puntualitat ab que 's paga al clero en aquella provincia.

En cambi no diu res de que á certs mestres d' escola d' allí mateix se 'ls degui mes de un any de sos mesquins sous.

Guerra, peste, conservadors, epidemias, toros, clero, verola, filoxera, política, mal de sant Pau, hidrofobia, empleats, tísis, gobers, inundacions, fam, etc., etc.

¡Cuántas calamitats *te á be* enviar nostre senyor á las infelissas criaturas!

** **

Llegeixo:

«El lunes á las nueve de la mañana se celebraron en la parroquia de San Julian del Ferrol, siete misas á la vez, utilizando los siete altares que tiene el templo, en suplica de que el cielo conceda una buena cosecha á los campos.»

Estas misas fueron sufragadas por varios labradores de la poblacion.»

Estich segur que la Providencia enviará bonas cullitas á dit poble.

Los paganos de las misas cullirán llana.

Y 'ls capellans cullirán misas, porque será relativa l' una cullita de l' altra.

Alabat siga Deu.

** **

Diu *El Porvenir* de Cádiz:

«Ayer se decia en esta ciudad que habia desaparecido del hogar paterno una tierna paloma con un terrible gavilan.

Sin comentarios.»

¡Ahont es l' ensotanat?

** **

Lo dia 5 del próxim mes de Juliol sortirà de Palma de Mallorca una pelegrinació que anará á Lourdes.

Abitan plausible motiu los reverents se preparan á probar las forsas de la devoció de totas las feligresas que acudeixin á pasturar l' aulfals espiritual de las miraculosas ayguas de la verge del carcundisme.

Als nou mesos justos de la pelegrinació sembla que 's posan de relléu los miracles de moltas verjes... de las pelegrinacions.

** **

Llegeixo en lo trempat *Cencerro*:

«La escena pasa en cualquier pueblo, por ejemplo, en Alcalá de Guadaira.

Cura.—¡Conque te quieres casar?

Sobrino.—¡Toma! pues pa que he nacio yo.

Cura.—Has nacido para ser esposa de Jesucristo, y sobre todo, á mi me conviene que entres en el convento.

Sobrino.—Si á osté le conviene eso, á mi me conviene casarme con mi novio. ¡Éstamos?

El tío, cura, echa mano á *un razonamiento* de seis tiros; la sobrina se desmaya, y ¡oh desgracia! llega el novio y cae la estaca, digo, el telon.»

«En Paris ha sido empatillado un padre cura por haber irregularizado la friolera de cuatrocientos mil francos. Así me gustan á mi los ingenieros, que hagan las cosas de una vez.»

«No, pues el pater noster de Vilches tampoco era manco. Sobre cuestion de ochavos tuvo con el sacristan unas palabreas, tan humildes y evangélicas, que le puso el cuerpo como una breva; y gracias que no empleó más que una estaca; que si llega á desdoblar la del *tiquitiqui*, lo rebana como una patata.

Depósito son los curas
de horrible veneno y saña,
y es que guardan todavía
los resabios de campaña.»

*****

EPIGRAMAS

S' alabava de ser clá
un taberner molt xerraire
perque deya: — Jo al pa, pá...
Mes l' interromp en Cebría
que li diu: — Pero al vi, aygua.

Estripat de cal vidrié
va sortirne 'l senyor Pera,
perque diu que sentne dins
va agafarse ab la vidriera.

Diu no te forsa en Climent
y porta un establiment!

JOSEPH ARAGONÉS Y CATALÁ

XARADA

Un arbre n' es la *primera*
que sol estar en un bosch;
la *tercera* un animal
que sempre *primera-dos*.
Si la *tercera* ne giras,
n' es animal que fa por,
habita l' alta montanya
y se sembla molt al *dos*.
Casi pot assegurar-se
que tu en mes d' una ocasió
per postres haurás menjat
d' aquesta xarada 'l *tot*.

L. B. MALLÁ

** **

MUDANSA

Ab *a*
dalt del arbre sempre n' hi ha;
ab *e*
es lo que fa 'l mariné;
ab *i*
pe 'l poeta sol servi;
ab *o*
s' hi va en pelegrinació.

M. GARDÓ F.

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

LOGOGEIFO NUMÉRICH.—Ventura. Trenta. Terra. Vara.
Veu. Te. V.

GEOGLÍFICH.—Cinquanta partit per deu tocan cinch
á cada un.